

DZIENNIK USTAW

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ.

15 października

№ 89.

Rok 1927.

TREŚĆ:

ROZPORZĄDZENIA PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ:

Poz.: 796 —z dnia 7 października 1927 r. w sprawie trybu załatwiania prośb o ulaskawienie osób skazanych przez sądy wojskowe	1243
797 —z dnia 7 października 1927 r. o sztucznych środkach słodzących	1244
798 —z dnia 7 października 1927 r. w sprawie zmiany art. 25 ustawy z dnia 18 marca 1921 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i ich rodzin oraz o zaopatrzeniu rodzin po poległych i zmarłych lub zaginionych bez własnej winy, których śmierć, względnie zaginięcie, pozostaje w związku przyczynowym ze służbą wojskową.	1245
799 —z dnia 11 października 1927 r. o emigracji	1246

ROZPORZĄDZENIA MINISTRÓW:

Poz.: 800 —Spraw Wojskowych z dnia 13 września 1927 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 1 czerwca 1927 r. o zwolnieniu przedterminowo osób, odbywających karę pozbawienia wolności z mocy wyroków wojskowych sądów karnych	1255
801 —Skarbu z dnia 10 października 1927 r. w sprawie wypuszczenia Serji XVII biletów skarbowych	1258

796.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 7 października 1927 r.

w sprawie trybu załatwiania prośb o ulaskawienie osób skazanych przez sądy wojskowe.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. № 78, poz. 443) postanawiam co następuje:

Art. 1. Prośby o ulaskawienie osób skazanych przez sądy wojskowe mają być przesyłane do opinii sądowi, który w I instancji wydał wyrok. O ile wyrok wydał wojskowy sąd rejonowy, powołanym do wydania opinii jest wojskowy sąd okręgowy, będący II instancją dla tegoż sądu rejonowego.

Art. 2. Jeśli sąd uzna, że skazany zasługuje na ulaskawienie, albo też, jeśli Naczelny Prokurator Wojskowy zażądał przedstawienia sobie aktów sprawy, wówczas sąd przesyła Naczelnemu Prokuratorowi

Wojskowemu prośbę o ulaskawienie oraz akta sprawy wraz ze swoją opinią.

Art. 3. Uznając, że szczególnie ważne względy przemawiają za ulaskawieniem, może sąd, przysyłając akta Naczelnemu Prokuratorowi Wojskowemu, zarazem wstrzymać wykonanie kary lub zarządzić jej przerwę.

Art. 4. Jeśli sąd uzna, że skazany na ulaskawienie nie zasługuje, a Naczelny Prokurator Wojskowy nie zażądał przedstawienia sobie aktów sprawy, wówczas sąd wydaje umotywowaną decyzję o pozostawieniu prośby bez dalszego biegu, zawiadamiając o tem osobę, która prośbę wniosła, odpis decyzji zaś przesyła Naczelnemu Prokuratorowi Wojskowemu. Od decyzji tej niema żadnego środka prawnego.

Pomimo powzięcia przez sąd takiej decyzji Naczelny Prokurator Wojskowy może zażądać przedłożenia sobie prośby o ulaskawienie i aktów sprawy celem nadania jej dalszego biegu.

Art. 5. Sąd wydaje opinię, dotyczącą ulaskawienia oraz decyzję, o której mowa w art. 4, po rozpatrzeniu prośby na posiedzeniu dyspozycyjnem.

Art. 6. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrowi Spraw Wojskowych.

Art. 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów i Minister Spraw Wojskowych: *J. Piłsudski*

Minister: *K. Bartel*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Sławoj Składkowski*

Minister Spraw Zagranicznych: *August Zaleski*

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*

Minister Sprawiedliwości: *A. Meysztowicz*

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego: *Dr. Dobrucki*

Minister Rolnictwa: *K. Niezabytowski*

Minister Przemysłu i Handlu: *E. Kwiatkowski*

Minister Komunikacji: *Romocki*

Minister Robót Publicznych: *Moraczewski*

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *Dr. Jurkiewicz*

Minister Reform Rolnych: *Witold Staniewicz*

Minister Poczty i Telegrafów: *Bogusław Miedziński*

797.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 7 października 1927 r.

o sztucznych środkach słodzących.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. № 78, poz. 443) postanawiam co następuje:

Art. 1. 1) Sztucznymi środkami słodzącymi w rozumieniu rozporządzenia niniejszego są wszelkie związki chemiczne, otrzymane syntetycznie, a przewyższające swą słodyczą rafinowany cukier trzcinowy względnie buraczany.

2) Do związków takich zalicza się: sacharynę (sulfid kwasu benzoowego i jego sole) bez względu na nadaną jej nazwę (naprzykład sacharol, sacharynol, cukieryna, krystaloz), dulcynę, glucynę i inne.

3) Postanowieniom niniejszego rozporządzenia podlegają również te związki chemiczne, które za pomocą prostych zabiegów chemicznych mogą być przetworzone na sacharynę lub na środki do niej zbliżone.

Art. 2. 1) Wyrób i przerób sztucznych środków słodzących wymaga zezwolenia Ministra Skarbu, wydanego w porozumieniu z Ministrami Spraw Wewnętrznych oraz Przemysłu i Handlu.

2) Wyrób oraz przerób sztucznych środków słodzących podlega stałemu nadzorowi kontroli skarbowej.

3) Izba skarbowa może żądać od zakładów, wyrabiających sztuczne środki słodzące, bezpłatnego dostarczania dla organów kontroli skarbowej mieszkania z kuchnią, opałem i światłem.

Art. 3. 1) Sprzedaż sztucznych środków słodzących może się odbywać:

- a) w wytwórniach, które mają zezwolenie na wyrób i przerób tych środków;
- b) w aptekach tak w stanie czystym, jak i w przetworach, ale tylko z przepisu (recepty) lekarza i
- c) w hurtowych składach materiałów aptecznych, które uzyskały na tę sprzedaż zezwolenie, wydane przez Ministra Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

2) Wytwórnie mogą sprzedawać sztuczne środki słodzące tylko uprawnionym hurtowym składom materiałów aptecznych i wszystkim aptekom. Uprawnione składki apteczne mogą sprzedawać te środki:

- a) aptekom;
- b) za zezwoleniem władz wojewódzkich administracji ogólnej pracowniom chemicznym przy zakładach naukowych;
- c) za zezwoleniem Ministra Skarbu — zakładom przemysłowym, wyrabiającym środki lekarские lub kosmetyczne.

3) Nie wolno używać ani przechowywać sztucznych środków słodzących w przedsiębiorstwach, nie posiadających zezwolenia bądź na sprzedaż, bądź na wyrób lub przerób tych środków. Osoby prywatne mogą posiadać środki słodzące do własnego użytku tylko w ilości, przepisanej receptą lekarza.

4) Na sprowadzenie sztucznych środków słodzących z zagranicy należy uprzednio uzyskać zezwolenie władzy skarbowej. Zezwoleń udziela się tylko wytwórniom oraz tym hurtowym składom materiałów aptecznych, które uzyskały zezwolenie na sprzedaż sztucznych środków słodzących.

Art. 4. Nadzór nad przechowywaniem, przewozem i sprzedażą sztucznych środków słodzących tudzież dopilnowanie zakazu używania ich do słodzenia, wzbronionego przepisami niniejszemi, należy do kontroli skarbowej, niezależnie od uprawnień dozoru sanitarnego.

Art. 5. 1) Organa kontroli skarbowej mają prawo wolnego wstępu do aptek, składów aptecznych, drogerij, wytwórni i składów sztucznych środków słodzących tudzież do zakładów wyrabiających słodzone artykuły spożywcze.

2) Organa kontroli skarbowej mogą korzystać z prawa wolnego wstępu do wytwórni tylko w czasie ich ruchu, do miejsc zaś sprzedaży i magazynów—tylko w czasie wykonywania w nich sprzedaży. W razie uzasadnionego podejrzenia o nieprzestrzeganie postanowień rozporządzenia niniejszego organa kontroli skarbowej mają prawo wstępu do wymienionych zakładów o każdej porze.

Art. 6. 1) Organa kontroli skarbowej mają prawo żądania od zakładów przemysłowych i handlowych próbek słodzonych artykułów żywności za zapłatą ceny sprzedaży. Przedsiębiorcom nie wolno odmawiać wymienionym organom wydania próbek, nawet z towaru uprzednio sprzedanego osobom trzecim, lecz przez nabywców nie odebranego.

2) Próbkę (ust. 1) podlegają zbadaniu w pracowniach chemicznych, wskazanych przez Ministra Skarbu, celem stwierdzenia zawartości w nich sztucznych środków słodzących.

3) Przedsiębiorcy, u których próbki nabyto, mają prawo ze swej strony wysłać odpowiednie próbki dla zbadania na swój koszt do pracowni chemicznych przy zakładach naukowych.

Postanowienia karne.

Art. 7. 1) Naruszenia niniejszego rozporządzenia oraz wydanych na jego podstawie przepisów wykonawczych ulegają ukaraniu według zasad ustawy karnej skarbowej z dnia 2 sierpnia 1926 r. (Dz. U. R. P. № 105, poz. 609).

2) Art. 128 oraz ostatni ustęp art. 132 tej ustawy uchyla się, a w ich miejsce stosuje się postanowienia następnych artykułów niniejszego rozporządzenia.

3) Art. 55 ustawy karnej skarbowej otrzymuje następujące brzmienie:

„Winni naruszenia postanowień rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 października 1927 r. (Dz. U. R. P. № 89, poz. 797) ulegają oprócz kar majątkowych, wyżej przewidzianych (art. 45 i nast. u. k. s.), również karze aresztu od dwóch tygodni do sześciu miesięcy.

Art. 8. 1) Winni potajemnego wyrobu i przerobu sztucznych środków słodzących ulegają karze pieniężnej od trzystu do trzech tysięcy złotych oraz karze konfiskaty wytworzonych środków słodzących, a nadto karze więzienia od trzech miesięcy do roku.

2) Wyrób lub przerób uważa się za potajemny, jeżeli odbywa się bez zezwolenia właściwej władzy.

Art. 9. Winni sprzedaży lub nabycia sztucznych środków słodzących bez przepisanego zezwolenia tudzież winni niedozwolonego przechowywania tych środków ulegają karze pieniężnej od dwustu do dwóch tysięcy złotych oraz karze konfiskaty środków słodzących a nadto karze aresztu od dwóch tygodni do sześciu miesięcy.

Art. 10. 1) Winni sprzedaży sztucznych środków słodzących w przedsiębiorstwie, mającem zezwolenie na sprzedaż, osobie nieuprawnionej do nabywania tych środków, ulegają karze pieniężnej od pięćdziesięciu do pięciuset złotych.

2) Tej samej karze ulegają winni bezprawnego nabycia sztucznych środków słodzących, jeżeli udowodnią, że nabyli je u upoważnionego sprzedawcy, w przeciwnym razie ulegają karze według art. 9 niniejszego rozporządzenia.

3) Zatrzymane sztuczne środki słodzące ulegają konfiskacie.

Art. 11. Winni niedozwolonego użycia sztucznych środków słodzących w przedsiębiorstwach, wyrabiających artykuły spożywcze (ciasta, potrawy i napoje), ulegają karze pieniężnej od stu do tysiąca złotych oraz karze konfiskaty wytworzonych artykułów żywności.

Art. 12. Winni naruszenia innych postanowień niniejszego rozporządzenia lub wydanych na jego podstawie przepisów wykonawczych ulegają karze pieniężnej porządkowej od dziesięciu do trzystu złotych.

Art. 13. 1) Skonfiskowane sztuczne środki słodzące tudzież produkty i napoje z domieszką tych środków ulegają zniszczeniu.

2) Minister Skarbu może przeznaczyć skonfiskowane przedmioty na cele użytkowe lub sprzedać je osobom uprawnionym do ich sprzedaży.

Art. 14. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych, Sprawiedliwości oraz Przemysłu i Handlu.

Przepisy wykonawcze obejmą szczegółowe postanowienia co do wykonywania nadzoru nad wyrobem, przerobem, sprzedażą, przewozem i przechowywaniem sztucznych środków słodzących.

Art. 15. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1928 r. Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 21 grudnia 1922 r. w sprawie ujednostajnienia przepisów o wyrobie, sprzedaży i używaniu sztucznych substancji słodkich (Dz. U. R. P. № 116, poz. 1056).

Na obszarze województwa śląskiego rozporządzenie niniejsze wejdzie w życie z dniem ogłoszenia zgody na nie Sejmu Śląskiego w Dzienniku Ustaw Śląskich.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów i Minister Spraw Wojskowych: *J. Piłsudski*

Minister: *K. Bartel*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Stawoj Składkowski*

Minister Spraw Zagranicznych: *August Zaleski*

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*

Minister Sprawiedliwości: *A. Meysztowicz*

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego: *Dr. Dobrucki*

Minister Rolnictwa: *K. Niezabytowski*

Minister Przemysłu i Handlu: *E. Kwiatkowski*

Minister Komunikacji: *Romocki*

Minister Robót Publicznych: *Moraczewski*

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *Dr. Jurkiewicz*

Minister Reform Rolnych: *Witold Staniewicz*

Minister Pocht i Telegrafów: *Bogusław Miedziński*

798.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 7 października 1927 r.

w sprawie zmiany art. 25 ustawy z dnia 18 marca 1921 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i ich rodzin oraz o zaopatrzeniu rodzin po poległych i zmarłych lub zaginionych bez własnej winy, których śmierć, względnie zaginięcie, pozostaje w związku przyczynowym ze służbą wojskową.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą